

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **P.V.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Krásným, advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Čs. legií 1719/5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 7.8.2015, č. j. MSK 101801/2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 11.8.2015 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 29.4.2015, č. j. SMO/156216/145/DSČ/Šuch, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce uvedl, že za vinu je mu kladeno to, že řídil motorové vozidlo, přestože v dané době nebyl držitelem řidičských oprávnění. V průběhu přestupkového řízení vznesl námitku v tom směru, že řízení mělo být přerušeno do doby, nežli bude dokončeno šetření Policie ČR, Obvodního oddělení Ostrava-Poruba ve věci skutku, který spáchal 9.3.2015. Řízení mělo být přerušeno z důvodu vyřešení předběžné otázky, tedy zdali jednání ze dne 9.3.2015 bude vyhodnoceno jako podezření z přestupku anebo jako podezření z trestného činu. Dle názoru žalobce vyřešení této otázky má pak vliv na právní posouzení jeho jednání. Pokud by se totiž jednalo o přestupkové jednání, pak by bylo nutné posoudit obě

jednání, tedy ze dne 24.2.2015 a 9.3.2015 jako pokračující přestupkové jednání. Dle jeho mínění byly totiž splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby za takové jednání byly považovány. Pak by oba dílčí skutky musely být projednány ve společném řízení a byla by za ně uložena jedna společná sankce. Žalobce uvedl, že na této námitce i nadále trvá. Má za to, že správnímu orgánu nic nebránilo v tom, aby řízení přerušil a posečkal na výsledky policejního šetření. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že nejde o pokračující jednání, jelikož se vyžaduje z hlediska zavinění úmysl, a tuto argumentaci by žalobce přijal, tak se z hlediska právního hodnocení bude jednat o přestupek trvajících, tedy takový přestupek, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav a ten i poté udržuje, nebo přestupkem protiprávní stav (bez jeho vyvolání) udržuje. Pokud tedy dle závěru žalovaného první jednání ze dne 24.2.2015 spáchal z nedbalosti, tak v této nevědomosti zůstal i dne 9.3.2015, jelikož v tomto směru se na jeho straně nic nezměnilo. Při šetření dopravní nehody jej nikdo na zákaz řízení neupozornil. Po celou dobu tak udržel protiprávní stav spočívající v tom, že řídil bez řidičského oprávnění. Tento trvajících přestupek se pak obdobně jako trvajících trestný čin považuje za jedno jednání. I za takové jednání by mu měla být uložena pouze jedna sankce. I kdyby tedy šlo o pokračující přestupek, pak měl správní orgán řízení přerušit a posečkat na výsledek policejního prověřování, protože tyto závěry měly vliv na posouzení i otázky, zdali jde o trvajících přestupek anebo nikoliv. Žalobce poznamenal, že v přestupkovém řízení souhrnný trest není možné ukládat. Nicméně je nepochybné, že přestupek není ničím jiným, nežli jednáním, které nedosahuje takové škodlivosti, aby mohlo být trestným činem. Je však jednoznačně deliktním jednáním, stejně jako trestný čin. Nabízí se tedy otázka, proč by za trestný čin, tedy jednání závažnější, bylo možné ukládat za dva útoky společný trest anebo tedy úhrnný či souhrnný a za přestupek to možné není? V tomto směru je zákonná úprava výrazně disproporční. Nicméně zákonná úprava dává správnímu orgánu možnost, jak tuto výraznou disproporci odstranit, a to právě oním přerušením řízení a následným konáním společného řízení. To se však nestalo a postup správního orgánu a následně žalovaného tak žalobce shledává nezákonným.

Žalobce dále namítal, že přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu se nemohl dopustit. Má za to, že v době, kdy řídil, mu totiž pravomocně nebyl uložen zákaz řízení motorových vozidel. Podkladové rozhodnutí, na základě kterého mu měl být zákaz řízení uložen, tedy rozhodnutí Městského úřadu Vsetín, č. j. MUVS 1224/2014/23/OSA/Lo, totiž nenabýlo právní moci. Rozhodnutí odvolací orgánu Krajského úřadu Zlínského kraje č. j. KUZL 64577/2014 bylo totiž doručováno jeho zmocněnci na jinou adresu, než kterou uvedl, že mu má být doručováno. Správní orgány se tedy v tomto směru dopustily nesprávného právního hodnocení, když uzavřely, že řídil motorové vozidlo v době, kdy mu bylo řízení zakázáno.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Poznamenal, že žalobní námitky jsou téměř doslovným opakováním odvolacích, k nimž se žalovaný vyjádřil již v napadeném rozhodnutí. Uvedl, že žalobce netvrdí, že byla porušena zásada ne bis in idem, nepředkládá žádné rozhodnutí správního orgánu nebo orgánu činného v trestním řízení o tomtéž skutku. Ke zkrácení práv žalobce v tomto směru nedošlo. I pokud by byl správný názor žalobce o pokračujícím přestupku, se kterým žalovaný nesouhlasí, mohlo by ke zkrácení práv žalobce dojít až teprve rozhodnutím správního orgánu, kterým by byl uznán vinným z přestupku spáchaného dne 9.3.2015. Takové rozhodnutí však dosud vydáno nebylo. Podle žalovaného je tedy žaloba přinejmenším předčasná.

Dle názoru žalovaného, jednání žalobce spočívající v řízení vozidla bez řidičského oprávnění ve dnech 24.2.2015 a 9.3.2015 nemůže být posouzeno jako „pokračování“, neboť pokračující delikt vyžaduje mimo jiné tzv. „jednotný záměr“, tedy předem pojatý záměr pachatele ve vztahu ke spáchání budoucích deliktů. Tento jednotný záměr u žalobce evidentně nemůže být naplněn, neboť „záměrnost“ je vyloučena tam, kde chybí úmysl (úmyslné zavinění); lze si jen těžko představit, že by se pachatel nedbalostního deliktu předem rozhodl, že bude nevědomě porušovat právní normy. U nyní projednávaného přestupku žalobce šlo přitom o pouhou nedbalost nevědomou.

Žalovaný dále vyslovil názor, že jednání žalobce zjevně nemůže být posouzeno ani jako trvající delikt (tuto námitku vznáší žalobce poprvé až v žalobě), neboť z povahy věci nejde o nastolení či udržování protiprávního stavu – to by totiž žalobce musel řídit motorové vozidlo nepřetržitě po celou dobu tvrzeného trvání protiprávního stavu, tedy nejméně o 24.2. do 9.3.2015, což není fakticky možné. Protiprávní totiž není samotná existence či neexistence řidičského oprávnění nebo samotná vědomost či nevědomost žalobce o ní, která trvat může, protiprávní je pouze řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění, které netrvalo po celou dobu, nýbrž se uskutečnilo dvakrát v jednotlivých dnech.

Žalovaný uzavřel, že jde tedy o dva jednotlivé skutky, přičemž správnímu orgánu byl k projednání oznámen pouze jeden z nich. Posouzení jiného skutku orgány policie v tom směru, zda v něm spatřují přestupek nebo trestný čin, není podle žalovaného předběžnou otázkou ve vztahu k řízení o přestupku žalobce. Jestliže se žalobce domáhal pouze toho, aby správní orgán posečkal na výsledek posouzení věci Policií ČR, pak je zřejmé, že ta posoudila jednání žalobce ze dne 9.3.2015 jako trestný čin.

K námitce žalobce, že podkladové rozhodnutí Městského úřadu Vsetín nenabýlo právní moci, žalovaný konstatoval, že jak na rozhodnutí Městského úřadu Vsetín, tak na rozhodnutí odvolacího správního orgánu Krajského úřadu Zlínského kraje, je vyznačena doložka právní moci s datem 1.12.2014. Chybně vyznačenou doložku právní moci lze opravit postupem podle § 75 odst. 3 správního řádu, což se do dnešního dne nestalo. Žalobce ani netvrdí, že k takovému postupu dal podnět.

Žalovaný se zcela ztotožňuje se závěry Krajského úřadu Zlínského kraje, uvedenými v dotčeném rozhodnutí, tedy že doručování tehdejšímu zmocněnci žalobce K. S. na sdělené elektronické adresy nemohlo přispět k urychlení řízení (což bylo zřejmé z několika pokusů o doručení, které uskutečnil správní orgán I. stupně), a proto odvolací správní orgán nebyl povinen na tyto adresy doručovat. Žalovaný k tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice č. j. 52 A 47/2014-72 ze dne 25.2.2015 v obdobné věci. Podle názoru žalovaného podkladové rozhodnutí nabýlo právní moci doručením na adresu trvalého pobytu zmocněnce pana K. S.

K projednání žaloby nařídil krajský soud jednání. Účastníci řízení při něm setrvali na svých stanoviscích k věci.

Zástupce žalobce dále doplnil, že skutek žalobce označený v žalobě datem 9.3.2015 byl posouzen orgány činnými v trestním řízení jako trestný čin. Okresním

soudem v Ostravě byl pod sp. zn. 71 T 189/2015 vydán trestný příkaz, proti němuž žalobce podal odpor a bude nařízeno hlavní líčení. Dle názoru žalobce je otázkou, zdali předmětné přestupkové jednání žalobce lze posoudit jako přestupek či jako trestný čin a v takovém případě by o věci rozhodoval věcně nepřislušný orgán. Podstatné tedy je, že dva subjekty posoudily totožné jednání zcela odlišně, správní orgán jako přestupek a orgány činné v trestním řízení jako trestný čin. Zástupce žalobce dále přednesl, že poté, co žalobce obdržel příkaz Magistrátu města Ostravy ze dne 19.1.2015, jímž byl uznán vinným tím, že neodevzdal příslušnému úřadu řidičský průkaz, bylo žalobci společností Řešení pokut.cz sděleno, že proti příkazu podá za žalobce odpor. O tom, že žalobce má zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, touto společností ovšem nebyl informován. Uvedené má význam pro posouzení subjektivní stránky předmětného přestupku.

Pověřenkyň žalovaného k otázce doručování zmocněnci žalobce K. S. na jím označenou adresu X uvedla, že elektronická adresa X je fakticky nepoužitelná, protože na ni nebylo možno doručovat z důvodů, které vyplývají z vyjádření odboru informatiky žalovaného, konkrétně Ing. P. Č. ze dne 12.10.2015. Na adrese X je zřízen systém přeposílání zpráv na adresu X. Bez ohledu na to, zda se správní orgán pokusí či nepokusí na adresu X doručit, tak zprávy skončí na adrese X. Jestliže tedy Krajský úřad Zlínského kraje na tuto adresu vůbec nedoručoval, pak tím nemohlo dojít k žádnému zkrácení práv účastníka řízení. Zdůraznila, že veškerou e-mailovou korespondenci K. S. odesílal výhradně z adresy X.

Poté krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správních spisů soud zjistil následující skutečnosti. Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy ze dne 29.4.2015 byl žalobce uznán vinným tím, že dne 24.2.2015 v 16:56 hodin řídil v Ostravě-Mariánských Horách, na ulici 28. října ve směru od ulice 1. máje k ulici U koupaliště, osobní vozidlo tovární značky VW, RZ X, přičemž se při jízdě plně nevěnoval řízení, narazil zezadu do zastavujícího vozidla Renault, RZ X, které bylo odhozeno vpřed na další stojící vozidlo Škoda Felicia, RZ X, které bylo ještě odhozeno vpřed na další stojící vozidlo Seat, RZ X. Motorové vozidlo řídil v době, kdy nebyl držitelem řidičských oprávnění. Tímto jednáním porušil ust. § 5 odst. 1 písm. b), § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupek v provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1, § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta v částce 25.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců, počínaje dnem nabytí právní moci rozhodnutí a dále mu byla uložena povinnost zaplatit náklady řízení spojené s projednáním přestupku v částce 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že shodně jako v průběhu správního řízení namítá, že řízení mělo být přerušeno do doby, nežli bude dokončeno šetření Policie ČR, Obvodního oddělení Ostrava, kde se prošetřoval jeho skutek, který spáchal 9.3.2015 s tím, že se jedná ve vztahu ke skutku projednávaném

v tomto správním řízení o jedno pokračující jednání. Jako takové pak měly být obě věci projednány v jednom společném řízení tak, aby za ně byla uložena jedna společná sankce. Uvedl, že policie vyhodnocuje, zdali půjde o přestupkové jednání anebo trestní. Pokud by se jednalo o přestupkové jednání, bylo by nutné posoudit oba skutky jako jedno pokračující jednání. Řízení tedy mělo být přerušeno do vyřešení této předběžné otázky, jelikož by se jednoznačně jednalo o postup ve prospěch obviněného. Správní orgán by si měl této skutečnosti být vědom a využít té možnosti, jak již uvedl, která by znamenala pro jeho osobu uložení pouze jedné sankce. Žalobce v odvolání dále namítal, že přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, se nemohl dopustit. Argumentoval tvrzením, že v době, kdy řídil, mu nebyl pravomocně uložen zákaz řízení motorových vozidel. Podkladové rozhodnutí, na základě kterého mu měl být zákaz řízení uložen, totiž nenabýlo právní moci. Rozhodnutí odvolacího orgánu Krajského úřadu Zlínského kraje č. j. KUZL 64577/2014 bylo totiž doručováno jeho zmocněnci na jinou adresu, než na kterou uvedl, že mu má být doručováno.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 7.8.2015, č. j. MSK 101801/2015 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

K odvolací námitce, že skutek, který spáchal žalobce dne 9.3.2015 je ve vztahu ke skutku projednávaném v předmětném správním řízení jedním pokračujícím jednáním, žalovaný odkazem na § 116 trestního zákoníku, které pojednává o pokračování v trestném činu, uvedl, že protiprávní jednání, které je předmětem řízení o přestupku, se stal dne 24.2.2015 a řízení o něm bylo zahájeno dne 13.4.2015. Dalšího protiprávního jednání, na které žalobce poukazoval i v podaném odvolání, se měl dopustit dne 9.3.2015. Žalovaný dovodil, že došlo-li k prvnímu protiprávnímu jednání dne 24.2.2015 a k dalšímu pak až dne 9.3.2015, nelze hovořit o blízké časové souvislosti mezi oběma jednáními. Učinil rovněž závěr, že argumentaci o časové souvislosti nelze přijmout i z hlediska forem zavinění. V případě přestupku ze dne 24.2.2015 je dána forma zavinění minimálně ve formě nevědomé nedbalosti, zatímco pokračující jednání vyžaduje zavinění úmyslné. Žalovaný uzavřel, že pro správní orgán I. stupně nenastala žádná překážka a ani nebyl dán žádný důvod pro to, aby správní orgán řízení přerušil a vyčkal výsledku policejního šetření.

Se shora uvedenými závěry žalovaného, které vycházejí z aplikace § 116 zákona č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů, trestního zákoníku, který lze dle názoru soudu aplikovat analogicky i v řízení přestupkovém, že jednání žalobce, spočívající v řízení vozidla bez řidičského oprávnění ve dnech 24.2.2015 a 9.3.2015 nemůže být posouzeno jako pokračující jednání, neboť zde nelze hovořit o blízké časové souvislosti mezi oběma jednáními a také proto, že pokračující delikt vyžaduje mimo jiné i jednotný záměr pachatele ve vztahu ke spáchání budoucích deliktů, který ovšem u žalobce naplněn být nemůže, neboť jednotný záměr je vyloučen tam, kde chybí úmysl, přičemž v případě projednávaného přestupku žalobce šlo o nevědomou nedbalost, se soud zcela ztotožňuje a nesouhlasí proto s žalobní námitkou žalobce, že jednání žalobce spočívající v řízení vozidla bez řidičského oprávnění ve dnech 24.2.2015 a 9.3.2015 má být posouzeno jako pokračující jednání.

Nedůvodnou soud shledává i žalobní námitku žalobce, že jednání žalobce spočívající v řízení vozidla bez řidičského oprávnění ve dnech 24.2.2015 a 9.3.2015 je trvajícím deliktem. Krajský soud odkazuje na rozsudek č. j. 5 A 164/2002-44 ze dne

22.2.2005, v němž Nejvyšší správní soud k trvajícím deliktům uvedl, že trvajícím správním deliktem je takový správní delikt, jímž pachatel vyvolá protiprávní stav, který posléze udržuje, popř. jímž udržuje protiprávní stav, aniž jej vyvolal. Jednání, jímž pachatel udržuje protiprávní stav závadný z hlediska správního práva, tvoří jeden skutek a jeden správní delikt až do okamžiku ukončení deliktního jednání, tj. až do okamžiku odstranění protiprávního stavu, konec citace.

Pro posouzení deliktu jako trvajícího je tedy rozhodné, zda je tímto deliktem vyvolán protiprávní stav, který je posléze udržován. Jednání žalobce spočívající v řízení vozidla bez řidičského oprávnění ve dnech 24.2.2015 a 9.3.2015 nemůže být posouzeno jako trvající delikt, neboť se nejedná o vyvolání a udržování protiprávního stavu. Žalobce by musel motorové vozidlo řídit nepřetržitě po celou dobu od 24.2. do 9.3.2015. O takovou situaci se ovšem zjevně nejednalo. Řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění se uskutečnilo jednak ve dne 24.2.2015 a jednak dne 9.3.2015, jedná se tedy o dva samostatné skutky a proto také není pro projednávanou věc, čili pro posouzení jednání žalobce spočívajícího v řízení vozidla bez řidičského oprávnění dne 24.2.2015 rozhodné, jak byl onen druhý skutek žalobce ze dne 9.3.2015 posouzen orgány činnými v trestním řízení, tedy zda se jedná o přestupek či o trestný čin, a proto také není uvedená otázka předběžnou otázkou ve vztahu k řízení o předmětném přestupku žalobce, jehož se dopustil tím, že dne 24.2.2015 v 16:56 hodin v Ostravě-Mariánských Horách, na ulici 28. října, řídil motorové vozidlo RZ X, aniž by byl držitelem řidičských oprávnění. Nebylo proto žádného důvodu k tomu, aby správní orgán přerušil řízení a posečkal na výsledek posouzení jednání žalobce ze dne 9.3.2015 Policií ČR.

Ze správního spisu Městského úřadu Vsetín sp. zn. MUVS-S 1224/2014 krajský soud zjistil, a to z oznámení přestupku na č. I. 1, že dne 7.1.2014 prováděla hlídka Policie ČR, Dopravního inspektorátu Vsetín, měření rychlosti na silnici I/57 v obci Valašská Polanka. V čase 11:45 hodin byla změřena rychlost vozidla, které řídil žalobce, a to nejméně 70 km/h v úseku, kde byla nejvyšší povolená rychlost 50 km/h. Kontrolovaný řidič - žalobce s naměřenou rychlostí nesouhlasil a do předloženého oznámení o přestupku se odmítl vyjádřit a podepsat je. Dne 22.2.2014 bylo žalobci doručeno do vlastních rukou oznámení o zahájení řízení o předmětném přestupku, kterého se dopustil dne 7.1.2014. Následně byla do spisu doručena plná moc ze dne 27.2.2014, jíž žalobce v předmětném správním řízení zmocnil k zastupování pana K. S., nar. X, bytem Š., U S. 1/622. V plné moci je požadavek zmocněnce o doručování veškerých písemností na elektronickou adresu X. Plná moc byla doručena správnímu orgánu elektronicky z označené adresy X. Z listin na č. I. 18 – 26 soud zjistil, že Městskému úřadu Vsetín bylo zmocněncem žalobce panem K. S. z elektronické adresy X doručeno elektronické podání označené jako vyjádření ke spisu, na úvodní straně tohoto podání je výrazně označeno jméno a příjmení zmocněnce žalobce (K. S.) a jeho adresa Š., U S. 1. V textu tohoto obsáhlého podání na straně 6 je v pasáži, která obsahuje důkazní návrhy žalobce v označené věci, uveden i požadavek zmocněnce o zaslání veškerých dalších písemností na jeho elektronickou adresu X. Uvedené podání má celkem 11 stran. V jeho závěru je jako osoba, která uvedené podání činí, označen K. S., nar. X, Š., U S. 1 s doplněním v zastoupení obviněného: P. V. a dále jsou zde uvedeny osobní údaje a místo bydliště žalobce. Z listin na č. I. 29 – 30, č. I. 40 – 42, č. I. 47 – 48 krajský soud zjistil, že předvolání k ústním jednáním byla zmocněnci žalobce K. S. doručována nejprve na elektronickou adresu X, a protože adresát převzetí písemností nejpozději následující pracovní den po odeslání zpráv, které se nevrátily

jako nedoručitelné, nepotvrdil (jednalo se o předvolání k ústním jednáním na 29.4.2014, 9.6.2014 a 2.7.2014), přistoupil správní orgán k doručení předvolání k ústním jednáním na adresu trvalého bydliště zmocněnce, kterou si vždy aktuálně zjistil z registru obyvatel, tj. na adresu Š., U S. 1622/1, přičemž ve všech třech označených případech adresát při doručování nebyl zastižen, byl vyzván k vyzvednutí uložené zásilky s příslušným poučením a následně pak byly zásilky vloženy do poštovní schránky. Na č. I. 57 – 59 je výzva Městského úřadu Vsetín k vyjádření se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Tato výzva byla rovněž doručována zmocněnci žalobce na elektronickou adresu X, a protože adresát nepotvrdil převzetí písemnosti nejpozději následující den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručil správní orgán I. stupně tuto výzvu zmocněnci žalobce na adresu jeho trvalého pobytu, kterou si opětovně aktuálně zjistil z registru obyvatel, tj. na adresu Š., U S. 1622/1 a shodně jako v předchozích případech adresát při doručování zásilky nebyl zastižen, byl vyzván k jejímu vyzvednutí na poště s příslušným poučením a následně pak byla zásilka vložena do jeho poštovní schránky. Rozhodnutí ze dne 29.8.2014, č. j. MUSV 1224/2014/23/OSA/Lo, kterým byl žalobce uznán Městským úřadem Vsetín vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a byl mu uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 4 měsíců ode dne nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí, bylo zmocněnci žalobce panu K. S. doručováno na elektronickou adresu X. Protože adresát ani v tomto případě nepotvrdil převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, správní orgán doručil rozhodnutí na adresu trvalého pobytu zmocněnce, kterou si aktuálně zjistil z registru obyvatel, tj. na adresu Š., U S. 1622/1. Adresát při doručování nebyl zastižen, zásilka byla uložena na poště, adresát byl vyzván k jejímu vyzvednutí a bylo mu dáno příslušné poučení a následně pak byla zásilka vložena do poštovní schránky adresáta (viz listiny na č. I. 60 – 67). Na č. I. 68 uvedeného spisu je blanketní odvolání zmocněnce žalobce odeslané z elektronické adresy X. Městský úřad Vsetín následně zasílal zmocněnci žalobce usnesení, jímž jej vyzýval k odstranění vad odvolání. Toto usnesení bylo doručováno nejprve na elektronickou adresu X, a protože ani v tomto případě adresát nepotvrdil převzetí písemnosti, která se nevrátila jako nedoručitelná, správní orgán přistoupil shodně jako v předchozích případech k doručování zásilky na adresu trvalého pobytu zmocněnce Š., U S. 1 a i v tomto případě adresát při doručování nebyl zastižen, zásilka byla uložena, adresát byl vyzván k jejímu vyzvednutí, bylo mu dáno příslušné poučení a následně pak byla zásilka vhozena do poštovní schránky adresáta.

Ze spisu Krajského úřadu Zlínského kraje sp. zn. KUSP-64577/2014/DOP/Mu soud zjistil, že Krajský úřad Zlínského kraje rozhodnutím ze dne 20.11.2014, č. j. KUZL 64577/2014 odvolání žalobce proti shora uvedenému rozhodnutí Městského úřadu Vsetín, č. j. MUVS-S 1224/2014/23/OSA/Lo ze dne 29.8.2014 zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Rozhodnutí nabylo právní moci 1.12.2014. Krajský úřad Zlínského kraje doručoval toto rozhodnutí zmocněnci žalobce na adresu jeho trvalého pobytu Š., U S. 1/622 a v odůvodnění rozhodnutí vysvětlil, proč nevyhověl požadavku zmocněnce žalobce, aby správní orgány doručovaly na elektronickou adresu X, respektive X. Z doručky vyplývá, že při doručování zásilky nebyl zmocněnec žalobce zastižen, zásilka byla uložena na poště a připravena k vyzvednutí dne 21.11.2014, adresátovi byla zanechána výzva k vyzvednutí uložené zásilky s poučením o důsledcích nevyzvednutí si zásilky. Vzhledem k tomu, že písemnost nebyla adresátem v úložní době vyzvednuta, byla 2.12.2014 vložena do schránky adresáta.

Z vyjádření odboru informatiky žalovaného ze dne 12.10.2015, který se týká doručování písemnosti ze dne 12.6.2014 ve věci projednávané zdejší soudem pod sp. zn. 20A 22/2014, soud zjistil, že primární příjemce e-mailu v doméně „X“ (X) přesměroval e-mail (nebo zaslal jeho kopii) do sekundární domény „centrum.cz“, do jiné e-mailové schránky X. Poštovní server primární domény „X“, který zpracovává doménu „sabág.eu“, se snaží doručovat e-maily (přeposílat kopie e-mailů) pod doménou Krajského úřadu Moravskoslezského kraje na jinou domény – do sekundární schránky. Takovému způsobu přeposílání e-mailů se krajský úřad přirozeně musí snažit zabránit, protože podvrhování e-mailových adres odesílatelů odpovídá aktivitám tzv. spamérů. Otázkou je, zda zprávy zaslaná na primární e-mailovou adresu X, zůstávají v této schránce nebo jsou přesměrovány na sekundární adresu X bez zachování jejich kopie. Veškerá nastavení zařízení (serverů) výše uvedených „cizích“ domén, nejsou ve správě krajského úřadu, tudíž ten není schopen jakkoli ovlivnit jejich nastavení a záleží jen na adresátovi nebo na poskytovateli e-mailových služeb, které adresát využívá, jakým způsobem e-maily zpracovává.

Podle ust. § 19 odst. 3 správního řádu zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Podle § 19 odst. 8 správního řádu písemnosti uvedené v odst. 4 se na požádání adresáta doručují jiným způsobem podle tohoto zákona; v takovém případě platí, že písemnost je doručena třetím dnem ode dne, kdy byly odeslány. V případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odst. 9), doručí správní orgán písemnost, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Podle ust. § 20 odst. 1 správního řádu, fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Podle § 23 odst. 1 správního řádu, nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastížena a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.

Podle § 23 odst. 4 správního řádu adresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Je-li to možné a nevyloučil-li to

správní orgán, písemnost se po uplynutí 10 dnů vloží do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo; jinak se vrátí správnímu orgánu, který ji vyhotovil.

Podle § 24 odst. 1 správního řádu, jestliže si adresát uložené písemnosti, písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

Krajský soud nesouhlasí s žalobní námitkou žalobce, že podkladové rozhodnutí Městského úřadu Vsetín, jímž mu byl uložen zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 4 měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, nenabylo právní moci. Krajský soud dospěl k závěru, že krajský úřad Zlínského kraje nepochybil, pokud přistoupil k doručení svého rozhodnutí na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce pana K. S. a nikoliv na elektronickou adresu X, respektive X. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že při výkladu institutu doručování je třeba postupovat s maximální mírou racionality a nepřehlížet skutečnost, že svojí podstatou se jedná o komunikační prostředek, kdy doručení slouží k seznámení účastníků konkrétního řízení s určitými úkony, provedenými orgány veřejné moci. Jestliže tedy na straně jedné je nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), na straně druhé nelze přijmout formalistický přístup těchto účastníků (viz rozsudky NSS č. j. 1 As 90/2010-95, č. j. 6 As 186/2014-29). V rozsudcích č. j. 8 Afs 55/2008-70, č. j. 9 As 100/2012-29 Nejvyšší správní soud uvedl, že účastník řízení nese zodpovědnost za zvolený způsob komunikace se správním orgánem a musí akceptovat rozdíly, které jsou spojeny s jednotlivými druhy komunikačních prostředků. V rozsudku č. j. 9 As 261/2014-44 konstatoval, že e-mailová komunikace je přitom charakteristická neprůkazností a nedostatkem garance dojití zaslaných zpráv. Účastník řízení, který požádal o doručování na elektronickou adresu podle § 19 odst. 3 správního řádu, proto musí počítat s rizikem nedojití datových zpráv a musí být připraven přijímat případně i písemnosti doručované ve smyslu § 19 odst. 8 a 9 správního řádu.

Krajský soud současně zdůrazňuje, že účelem možnosti požádat o doručování na elektronickou adresu je přitom urychlení řízení, nikoliv umožnění procesních strategií vytvářejících prostor pro následné uplatňování námitek procesních pochybení. V projednávané věci krajský soud nemohl přehlédnout jednak tu skutečnost, že zmocněnec žalobce ve správním řízení pan K. S. elektronickou adresu pro doručování X v rámci svých podání za doručovací adresu výslovně nikde neoznačil a neuvedl ji ani nikde v záhlaví svých podání. Požadavek na doručování na tuto adresu zmínil zmocněnec žalobce pouze v rámci textu obsáhlého podání výše citovaného s datem 14.2.2014, které bylo správnímu orgánu doručeno 14.3.2014, a to navíc ukrytou v části týkající se důkazních návrhů žalobce. Upozornit lze i na to, že uvedené obsáhlé podání bylo zasláno elektronicky z adresy zmocněnce X, tedy z adresy, kterou označil za adresu doručovací v plné moci předložené správnímu orgánu I. stupně. Naopak adresu trvalého pobytu, na kterou mu bylo rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje nakonec doručeno, uváděl v záhlaví svých podání adresovaných správnímu orgánu I. stupně včetně odvolání.

Krajský soud pro své závěry považuje za podstatné stran označené elektronické adresy X, že byť zmocněnec žalobce z této elektronické adresy se správním orgánem komunikoval, převzetí doručovaných mu písemností správním orgánem I. stupně na tuto

elektronickou adresu, jak bylo zjištěno z výše citovaného obsahu spisu Městského úřadu Vsetín, nikdy nepotvrdil v souladu s § 19 odst. 8 správního řádu a správní orgán proto písemnosti doručil na adresu jeho trvalého pobytu. Za podstatnou soud považuje dále tu skutečnost, že z jeho rozhodovací činnosti (viz rozhodnutí ve věci sp. zn. 20A 22/2014, 19A 12/2015), stejně tak i z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky č. j. 8 As 55/2015-26, č. j. 8 As 36/2015-14) je soudu znám procesní postup zmocněnce pana K. S. a jeho požadavek na doručování na elektronickou adresu X, na kterou se ovšem správním orgánům nepodařilo rozhodnutí a jiné písemnosti na elektronickou adresu X nejenom doručit, ale ani odeslat, přičemž tento neúspěch byl způsoben obstrukční záludností spočívající ve způsobu sestavení elektronické adresy obsahující diakritická znaménka a k nemožnosti odeslání písemností tak došlo v důsledku systémového problému technického charakteru.

Soud má za to, že využití elektronické adresy pro doručování s využitím diakritických znamének i v posuzovaném případě byl předem promyšleným procesním postupem, který měl za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, respektive generovat v rámci řízení problémové situace, kterýžto postup nelze akceptovat a poskytovat mu soudní ochranu, neboť smyslem zákonné úpravy doručování je zajištění co nejrychlejšího průběhu řízení i seznámení účastníků řízení s rozhodnutím. Krajský úřad Zlínského kraje proto za analogického užití § 19 odst. 8, 9 správního řádu své rozhodnutí i přes žádost o doručování na elektronickou adresu doručoval, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal, čili na adresu trvalého pobytu zmocněnce žalobce v souladu s § 20 odst. 1 správního řádu, přičemž k doručení rozhodnutí došlo fikcí v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu 1.12.2014, tj. desátým dnem ode dne, kdy byla písemnost k vyzvednutí připravena (zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 21.11.2014). Krajský soud neprovedl žalobcem navržený výslech svědka pana K. S. k tomu, aby se vyjádřil k okolnostem ohledně doručování předmětného rozhodnutí a zda objektivně měl možnost se s napadeným rozhodnutím seznámit, neboť doručením rozhodnutí na adresu trvalého pobytu zmocněnce a vložením zásilky do jeho poštovní schránky v důsledku jeho pasivity a vyhýbání se doručení zásilky na elektronickou adresu X, byla materiální funkce doručení naplněna. Krajský soud neprovedl ani žalobcem navržený důkaz e-mailovou komunikací mezi žalobcem a společností Řešení pokut.cz s tím, že na tuto společnost se obrátil dne 9.3.2015 s otázkou, jak je možné, že se až 9.3.2015 od Policie ČR dozvěděl, že má zákaz řízení motorových vozidel a proč jej uvedená společnost neinformovala o této skutečnosti, takovýto důkaz soud považoval za nadbytečný. Podstatné je, že jednání žalobce spočívající v řízení vozidla bez řidičského oprávnění dne 24.2.2015 je třeba nahlížet jako zaviněné minimálně z nevědomé nedbalosti. Z výše citovaného obsahu spisu Městského úřadu Vsetín vyplývá, že žalobce věděl, že Městským úřadem Vsetín je proti němu vedeno řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu, když do vlastních rukou mu bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o předmětném přestupku a pro toto řízení zmocnil k zastupování pana K. S. Žalobce tak měl a mohl vzhledem k subjektivním okolnostem očekávat, že mu bude přestupkový orgán oznamovat výsledky přestupkového řízení, respektive jeho zmocněnci. Byla tak zde možnost znalosti, tedy, že žalobce o rozhodnutí Městského úřadu Vsetín, jímž mu byl uložen zákaz řízení motorových vozidel, vědět měl a mohl. Žalobní námitce žalobce, že se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona o silničním provozu nedopustil, nelze proto z výše uvedených důvodů přisvědčit. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Po provedeném řízení s ohledem na shora uvedené krajský soud včas podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 8.12.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně